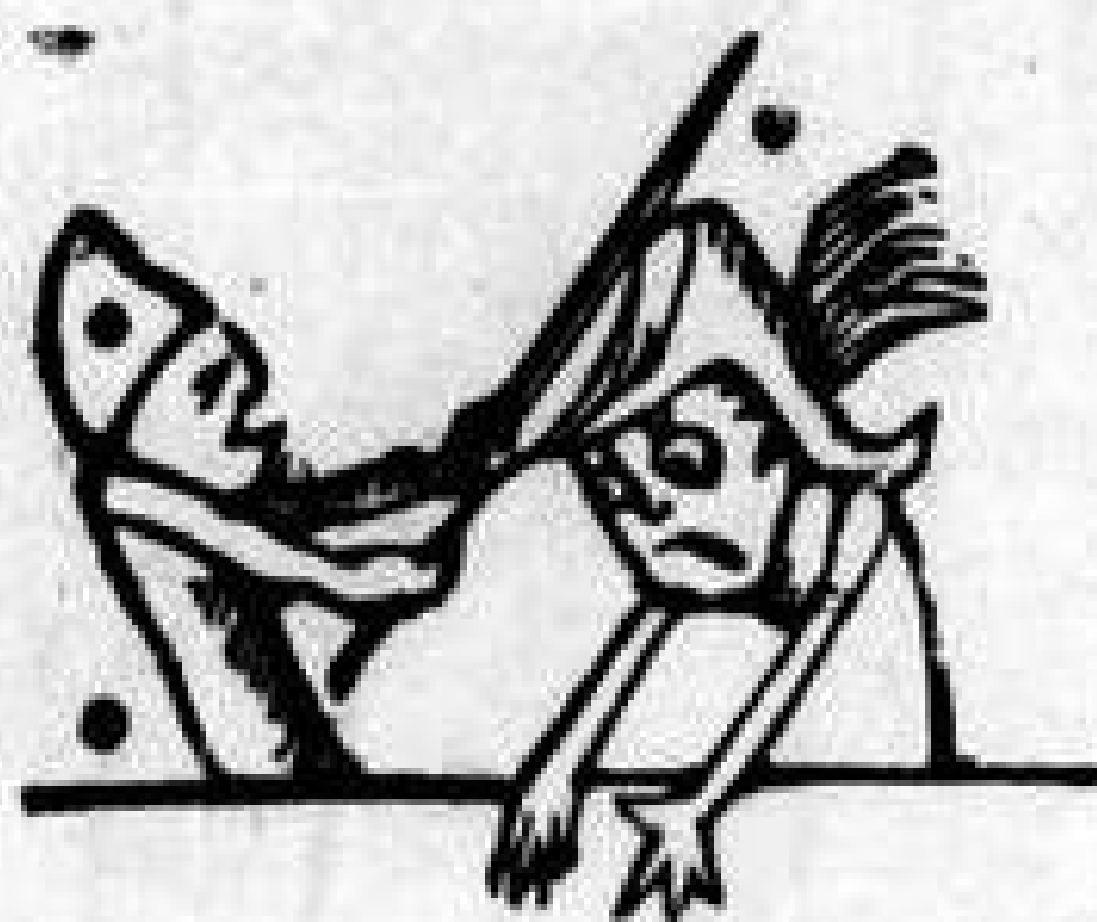

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—'Εδῶ τελεῖται, φίλε μου, ἄγων ὑπὲρ τῶν ὄλων, κί' ἐντὸς ὀλίγου ἀντηχεῖ, θαρρῶ, τὸ πυροβόλον.
- Π.—Παρακαλῶ σε, φίλε μου, νὰ μοῦ παραχωρήσης περὶ τοῦ πυροβόλου σὰς μικρὰς διασαφήσεις.
- Φ.—'Ιδού τί τρέχει... πρῶτον μὲν συνδυασμοὶ ποικίλοι, καὶ κατ' ἀλλήλων στέκονται ἀμφοτέρω ὀργίλοι. Τί εἴσθε σεῖς; ὑπουργικοί... τί εἴσθε σεῖς; δὲν ξέρω... τοιαῦτα, φίλε Περικλῆ, ποσῶς δὲν ὑποφέρω.
- Π.—Βρὲ Φασουλῆ, μὰ πάντοτε μὲ σκάζεις καὶ μὲ πνίγεις; εἰπέ μου τὴν ἰδέαν σου συντόμως κί' ἐν ὀλίγοις.
- Φ.—'Ιδού τί τρέχει... πρῶτον μὲν συνδυασμοὶ ἀτόμων, καταπατούντων, κύριε, καὶ σύνταγμα καὶ νόμον. 'Οκτὼ ἀπὸ τῆς μιᾶς μεριᾶς σφικτὰ συνδεδεμένοι, πλὴν μετὰ τῶν, φίλε μου, μάχη φοικτὴ συμβαίνει ὁ 'Ράλλης τὸν Ζυγομαλᾶ τὸν ἔχει στὸ στομάχι, ὁ δὲ Λεβίδης, κύριε, μὲ τὸν Πετράκη τάχει, ὁ Κατσανδρῆς δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ ἀποτύχη, καὶ ὁ Λεβίδης εὐτυχῶς θᾶχη τὴν ἴδια τύχη. 'Ιδού λοιπὸν συνδυασμὸς γενόμενος ρεζίλι, γιὰτὶ κί' ἔχθροὶ τὸν πολεμοῦν, τὸν πολεμοῦν καὶ φίλοι ἐξ ἄλλου ἀνθυπουργικὸς συνδυασμὸς ὑπάρχει μὲ Καλλιγᾶ πολὺ κοντὸ καὶ Βλάχο τμηματάρχη, μὲ Παναγῇ τὸν Κυριακό καὶ Ἰλαρχο τὸν Ψύλλα...
- Π.—Μωρὲ τί λές, βρὲ ἀδελφέ... ἐδῶ θὰ γίνῃ νίλ α.
- Φ.—Στάσου νὰ ὀῆς... μᾶς ἔρχεται κατόπιν ὁ Φιλῆμων, πολὺ σπουδαῖος ἄνθρωπος καὶ μάλα ἐπιστήμων, ἄλλως τε δὲ συνάδελφος ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων, καὶ τῆς πατρίδος πάντοτε διώκων τὸ συμφέρον. Κατόπιν ὁ Γεννάδιος, ἀνὴρ ἀρχαίων χρόνων, καί φέρων οὐμαχὸν στενὸν τὸν λόγον του καὶ μόνον. Κατόπιν ἔρχεται Σκουζές, ποῦ τὸν παρὰ του χύνει, καὶ Μακρυγιάννης ἔπειτα, ποῦ τίποτα δὲν δίνει. Εἶτα Παρασκευόπουλος, ὁ ἄλλοτε ἐφέτης, κατόπιν Παππαδόπουλος, γιὰτὸς ἐκ προμελέτης, κατόπιν Κομιτόπουλος, τέως ἐνωματάρχης, εἶτα 'Ηπίτης, λοχαγὸς καὶ μέλλον ταγματάρχης, κατόπιν ἓνας Στάϊκος, δπλαρχηγὸς νομίζω...
- Π.—Αὐτὸν δὲν τὸν ἐγνώρισα...
- Φ.—Κί' ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω. Εἶτα Νταλέκος, Νομικῆς διδάκτωρ μετ' ἐπαίνων, παραπολὺ δημοτικὸς ἐκ τῶν ἀπηλπισμένων. 'Ο Τρικκαλιώτης ὕστερα, πλωτάρχης καθὼς ξέρεις, καὶ τέλος πάντων, φίλε μου, ὁ Γιάννης ὁ Βερβέρης, ἀγαπητὸς εἰς τὸ κοινόν, συντάκτης «Παληανθρώπου», κί' ἐν γένει ὑποψήφιος δημοτικὸς τοῦ τόπου. 'Ηγουν εἰκοσιτέσσαρες, βρὲ Περικλῆ, ἀλλ' ὅμως ἐξ ὄλων προσφιλέστερος ἐστὶν ὁ Οἰκονόμος.
- Π.—Εἶμαι καθ' ὅλα σύμφωνος μὲ τὰς σοφὰς σου σκέψεις.
- Φ.—'Ακουσε, φίλε Περικλῆ, ἂν θές νὰ μὲ πιστέψης.

Προχθές, θαρρῶ, ἀρχίτισε στὸ πλαῖνό του σπῆτι τὸν λόγον τὸν βουλευτικὸν εἰς ὄλους νὰ κηρύττη, καὶ ὅλοι ἀκροάζονται μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα καὶ τοῦ φωνάζουν «λέγε μας, Διδάσκαλε, ἀκόμα».

Π.—'Αμμέ κί' ὁ γέρος, Φασουλῆ, Καλλιφρονᾶς τί κάνει;

Φ.—Αὐτὸς πιά εἶναι σίγουρος καὶ ψῆφο μιά δὲν χάνει.

Π.—Κί' ὁ Δεληγιάννης, Φασουλῆ, ποῦ βρίσκεται ἀκόμα;

Φ.—'Ηλθε προχθές, βρὲ κουτεντέ, καὶ σοῦχει ἓνα χρῶμα!

Π.—'Ηλθε ἀλήθεια;

Φ.—Βέβαια, κί' ἐδούλεψ' ἀμαξάδα

μ' ἐκείνη τῇ Μαριτάτικῃ ἐαρινῇ λιακάδα!

'Επήγαινα στὸν Πειραιᾶ πεζὸς γιὰ ὑποθέσεις

κί' αἴφνης ἀκούω «Κύριε, ἐδῶ ὑπάρχει θέσις».

Γυρνῶ καὶ μπαίνω παρευθὺς σ' ἐν' ἀνοικτὸ ἀμάξι

κί' ἐφθάσαμε στὸν Πειραιᾶ ἐν πλήρει παρατάξει.

'Εμπήκα τότε, φίλε μου, κί' ἐγὼ χωρὶς νὰ θέλω

σὲ μία βάρκα μὲ πολλοὺς καὶ βγάζω τὸ καπέλο,

καὶ χαιρετῶ ἀριστερά καὶ δεξιὰ συγχρόνως...

ἀλλὰ μὲ πιάνει ἔξαφνα στὴ βάρκα ἓνας πόνος,

ποῦ κόντεψα, βρὲ Περικλῆ, νὰ βρίσω τὴν Ἑλλάδα...

φαίνεται πῶς ἐκρύωσα κατὰ τὴν καρωτσάδα.

'Εν τούτοις ἄρχισαν πολλοὶ τοῦ Δεληγιάννη φίλοι

νὰ στέλλουν χαιρετίσματα, νὰ βγάζουν τὸ μανδύλι,

καὶ κάμποσοι ἀρχίσανε νὰ ψάλλουν στὴ βαρκοῦλα:

«'Αγαπητέ Θεόδωρε, μὴν εἶδες τὴν Ξανθοῦλα;»

'Εβγῆκε τέλος, Περικλῆ κί' αὐτὸς στὴν προκυμαία,

ὅπου τὸν ἐπερίμεναν πολλοὶ μὲ τὴ σημαία,

κί' ἀμέσως λόγο ἐβγαλεν ἐκεῖ ἐκ τοῦ προχείρου

περὶ τῶν σπύργων, τῶν καπνῶν καὶ περὶ τοῦ ἀχύρου,

καὶ εἶπεν ὅτι ὁ λαὸς ἐν πάσῃ συνειδήσει

ἔχει καθῆκον τοὺς ὀκτὼ μονάχα νὰ ψηφίσῃ,

καὶ ὅταν τὴν ἀριστερὰν ἐντὸς τῆς κάλπης θέσῃ

ν' ἀφήσῃ τὸ σφαιρίδιον κί' ἄς πῆσῃ ὅπου πῆσῃ.

'Αλλὰ ὁ κόσμος ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔπερνε χαμπάρι,

καὶ μερικὸς ἀπ' τοὺς ὀκτὼ θὰ φάῃ τὸ φεγγάρι.

Πῶς κύριε; θὰ κάμωμεν τὸν κόσμον ὀκταρχίαν;

καὶ λησμονεῖτε τὸν λαὸν καὶ τὴν κυριαρχίαν;

'Ισχύς ἀγάπη τοῦ λαοῦ κατὰ τὸν Καπετάνιο,

φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Θεοῦ, καὶ κατὰ παραπάνω.

Π.—Καὶ τί φρονεῖς λοιπὸν ἐσὺ περὶ τοῦ Δεληγιάννη;

Φ.—Φρονῶ πῶς τρύπαις στὸ νερὸ ἀδιακόπως κάνει.

Καὶ τεῖν' αὐτὸς ποῦ θὰ μᾶς πῇ «ὦ ὅλους ἢ κανένα;»

ἀλλ' εὐτυχῶς τὰ λόγια του πηγαίνουν στὰ χαμένα,

γιὰτὶ ὁ κόσμος ἔξυπνησε καὶ ξέρει τί συμβαίνει,

καὶ στὰ στραβὰ καθὼς καὶ πρὶν καθόλου δὲν πηγαί-

Π.—Κατὰ συνέπειαν αὐτῶν θὰ σὲ παρακαλέσω [ναι.

τὴν ψῆφον σου, βρὲ Φασουλῆ, ἐγὼ νὰ διαθέσω.

Φ.—Λέγε καὶ εἶμαι πρόθυμος εἰς ὅ, τι μοῦ ζητήσης.

ἀλλὰ καὶ σὺ τὴν ψῆφον σου νὰ μοῦ παραχωρήσης.

Π.—Λέγε λοιπὸν ν' ἀλλάξωμεν τὰς ψήφους πρὸς ἀλλήλους,

διότι ἔχομεν κοινούς, ὥς φαίνεται, τοὺς φίλους.

Φ.—Λοιπὸν;

Π.—Λοιπὸν λέγε μου σύ...

Φ.—'Εγώ; τὸν Οἰκονόμου!...

Π.—Μωρὲ τί λές, βρὲ Φασουλῆ;... αὐτὸ εἶναι δικό μου.

Φ.—Μωρὲ τί λές, βρὲ Περικλῆ;...

Π.—Νὰ σὲ νεκροφιλήσω.

Φ.—Τόκα λοιπὸν τὰ χέρια μας... νὰ ζήσης καὶ νὰ ζήσω.

